

Mi történt a vakvilágban

A nőket ünnepelték

**2013. március 9. - Győr
Magyar Vakok és Gyengénlátók Győri Kistérségi
Csoportjának Klubhelyisége**

Reiderné Horváth Izabella, a kistérségi csoport vezetője 11 órára hirdette nőnap i zenés műsorát, szinte már hagyományt teremtve ennek, hiszen 2012-ben is nagysikerű műsorral köszöntötték a klubban megjelent hölgyeket.

Már-már úgy tűnt, hogy kevesen jönnek el, de a műsorkezdés idejére megtelt a helyiség. Közel 40 fő tapsolt az előadóknak. Eljöttek a mosonmagyaróvári és csornai csoport tagjai is. A műsorban fellépett Faludi Szilvia, Dr. Péter Árpád sorstárs zongoraművész kíséretében. Nagyon készült Kisnémedi Varga Pál is Győrbe, de előző nap kórházba került, így a közel másfél óras műsort ketten vállalták fel. A bevezetőben Dr. Péter Árpád köszöntötte énekkel és zongorajátékával a megjelenteket, majd Faludi Szilvia váltotta Őt magyar nótá csokrokkal. A közönség tapsa mellett Dr. Péter Árpád szólította meg a publikumot: "Lazítani, próbálj

meg lazítani!". A hangulatos műsort a közönség végig énekkel és tapssal köszönte meg. Felváltva hangzott Faludi Szilviától és Dr. Péter Árpádtól a táncdal, az operett és a kuplé.

A szépen csengő hangú Faludi Szilvia az Álomkeringő, a Hamburgi menyasszony és a Cigányszerelem operettek-ből énekelt egy-egy mindenki által ismert számot, majd a műsort közös énekléssel zárták: "Húzzad csak ki világos virradatig", amit a egybegyűltek is végig énekeltek és tapsoltak.

Külön köszönet illeti Virág Béláné Otíliát, aki szabadidejét feláldozva segítette a műsor sikerét azáltal, hogy biztosította a helyszínt és a résztvevők vendéglátását.

Aki eljött, biztosan nem bánta meg.

Lejegyezte: Basa Ágostonné

Arcképcsarnok (Petőfi Sándor)

Március 15-én és 16-án egyaránt hideg, borongós időre ébredtünk Magyarországon. "Most a késői tél még beleszólt a természet rendjébe, de hamarosan minden kizöldül, a természet újraéled. Ez éppen olyan, mint 1848-ban, amikor a szabadság bontogatta kicsi virágát." - mondta el köszöntőjében Bereczk Istvánné, a Vakok és Gyengélátók Hermina Egyesülete Horizont Kultúr csoportjának vezetője azon az emlékműsoron, amelyet 2013. március 16-án rendeztek meg a Vakok Állami Intézetének Kulturtermében. A verses-zenés összeállítással elsősorban Petőfi Sándor születésének 190. évfordulójára emlékeztek, másodsorban pedig az 1848-as eseményeknek szenteltek néhány órát a résztvevők. Az ünnepektől példaképet méltán tartják a magyarok legnagyobb hazafias költőjének. Életútját, verseit, a haza iránti szeretetét ismerhette meg az, aki ellátogatott a közös ünnepre. A műsorban a Horizont Kultúr csoport versmondói és énekesei, valamint a Csepeli Hagyományőrző Egyesület működött közre. A narrátor szerepét Erdős Imréné, az MVGYOSZ Hangos-könyvtárának dolgozója vállalta magára.

De ki is volt Petőfi?

A kérdésre választ az kap, aki barátságol:

"Aki magyarul azt mondja: költő - mindenekelőtt Petőfire gondol. Attól kezdve, hogy belépett az irodalomba,

szüntelenül jelen van. Példakép és mérce. Lehetett és lehet szolgálisan utánozni, lehetett és lehet kerülni mindent, ami az ő modorára emlékeztet, de nem lehet megkerülni. Aki magyarul verset ír, az valahogy viszonylik Petőfihez. A róla írt kritikák, cikkek, tanulmányok, könyvek könyvtárat tesznek ki, és minden korban új szempontokból új mondanivalókat tesznek hozzá a hagyományhoz. Verseinek egy része nemcsak közismert, de olyan népdallá vált, amelyről sokan azt sem tudják, hogy Petőfi írta, holott mindig is ismerték. Nem lehet úgy magyarul élni, hogy az ember ne tudja kívülről a Petőfi-versek számos sorát. S mindehhez ő a legvilágösebb magyar költő. Ha valamelyest művelt külföldinek azt mondják: magyar irodalom - akkor mindegyelőtt Petőfi jut az eszébe.

Adatait szinte fölöslegesen leírni: oly ismertek, mint versei. Ki ne tudná, hogy az 1822-ről 1823-ra virradó szilveszter éjszakáján született? Ki ne tudná, hogy Petrovics Sándornak hívták? Hogy mindössze huszonhat évet élt? Hogy 1848 forradalma elválaszthatatlan a nevével? És hogy 1849-ben, a Segesvár melletti csatában esett el? Ki ne tudná, hogy kora legkövetkezetesebb hazai forradalmára volt, aki túlnézett a polgári forradalmak céljain? És ki ne tudná, hogy amit irodalmi népiességnek nevezünk, az minálunk a legkövetkezetesebben az ő költészetében valósult meg?

Költészete mögött szakadatlanul ott kell érezni életét, azt a tüneményes életet, amely a XIX. század európai történelmének nagy alakjai közt jelöli ki alakját és egyéniségét. Ezt a nagyszerű, gyorsan elviharzó életet azonban a teteken és az eszméért vállalt hősi halálon túl nemcsak díszíti, hanem hitelesíti költészete, mint ahogy költészetének eszméit és hőfokát hitelesíti élete és hősi halála."

(Hegedűs Géza: *A magyar irodalom arcképcsarnoka*)

Az összeállítás vázát a költő életútja

Kovács Judit

Egy olvasó gondolatai

A látássérültek biztonságosabb közlekedéséért

Napjainkban egyre inkább megfigyelhető az empátikus hozzáállás az élet számos területén sorstársaimhoz, ennek köszönhetően már számos pályázatba, különböző akadálymentesítések megtervezésébe bevonják az őket képviselő szervezetek szakértőit és vezetőit. Számos példa van arra is, hogy magukkal az érintettekkel teszteltetik le a leendő ötleteket, elképzeléseket. Azt azonban szerintem nem lehet vitatni, hogy gyakran egészen elenyészőnek tűnő befektetéssel mennyit lehetne segíteni közlekedésükben.

Erre az egyik legjobb példa véleményem

adta. Elhangoztak a családról, valamint a forradalomról szóló költeményei. A Csepeli Hagyományőrző Egyesület Péter Anna vezetésével a népzene csempészte a délutánba. Így tett Ferenczi István is, aki furulyajátékával és dudaszólójával járult hozzá az emlékezéshez.

Szívből remélem, hogy a maroknyi közönség nem bánta meg, hogy a Horizont kultúr csoport szereplőivel és a Péter Anna vezette kórusal együtt emlékezett Petőfi Sándorra és 1948-ra.

nyem szerint az volna, ha a Szövetség és a többi intézmény felé közlekedő összes járaton bemondaná a sofőr a megálló nevét. Néha ugyan ez megtörténik, de sajnos az esetek túlnyomó részében csak jóindulatú emberekre számíthatnak a látássérültek annak kiderítésében, hogy merre is járhatnak. Ez természetesen abban a helyzetben érvényes, ha ismeretlen útvonalon veszik igénybe a tömegközlekedést. Gondolom, sokan azt mondhatják, hogy egyrészt általában kísérővel közlekednek a sorstársak, így nem kell félniük, hogy rossz helyen szállnak le, másrészt egy

vak ember megjegyzi, hogy hányadik megállónál kell leszállnia, amennyiben begyakorlott útvonalról van szó. Nem kerül túl nagy befektetésbe, csak egy kis jóindulatba és figyelmességbe, hogy a sofőr bemondja az éppen következő megállót, vagy ha erre nem hajlandó,

akkor magnóra véve tájékoztatni erről az utasokat. A BKV-nak figyelnie kellene arra, hogy ezen a pár vonalon a járművezetők biztosítsák az esélyegyenlőséget a látássérült emberek számára.

A tehetséggondozás jelentősége

A tehetséges fiatalok gondozása és támogatása mindig is meghatározó része lesz az oktatásnak. A látássérültek szempontjából ennek fokozottabb a jelentősége, mert náluk sajnos a lehetőségek korlátozottabbak, mint a többi embernél és ez nem azt jelenti, hogy baj lenne a képességeikkel, sokkal inkább azt, hogy egyszerűen látáshátrányukból adódóan korlátozva vannak bizonyos dolgokban. Közismert, hogy számos fantasztikusan tehetséges látássérült ember él világszerte zenészként, vagy beszél anyanyelvi szinten több nyelvet. A művészet és a sport lényeges terület a kiemelkedő képességek megmutatására. Szerencsére rengeteg fiatalnál már kiskorában kiderül, hogy ha valamilyen területen tehetsége kimagaslik. Ez azonban csak a szülők és az óvónők, majd később a pedagógusok fáradságos munkájának eredményeként bontakozik ki. Ha a családban már előfordult például valamilyen művészi hajlam, akkor jó eséllyel feltételezhetjük, hogy a gyermek is rendelkezik ezekkel a génekkel felmenőinek kö-

szönhetően. Manapság a szülők igyekeznek gyermekük képességeit minél korábban felmérni, bár a sérült gyermeknél ez nyilván háttérbe szorul az egészségügyi problémák miatt. Annyi bizonyos, hogy először mindent játékos formában kell elkezdni, így a kisgyerekek megszereti a számára érdekes és új tevékenységet. Ami nagyon lényeges, hogy semmi olyan foglalkozást ne erőltessünk, ami látszólag nem köti le a figyelmét vagy nem kellő lelkesedéssel vesz részt benne.

Bár valószínűleg sokan behatároltnak tartják egy látássérült gyerek szárnybontogatásait, a saját korlátain belül hagyjuk kibontakozni, ha tehetségesnek véljük, támogassuk ebben. Eljön az az idő, amikor ugyanúgy, mint a többieknek, neki is döntenie kell, hogy egy dolgot csak hobbinak tart, vagy hivatásszerűen szeretne ezzel foglalkozni. Ha amatőr marad, elég, ha a szülők támogatják ebben, de ha profizmusra vágyik, akkor egy szakértőnek is fel kell mérnie a képességeit, amely szerencsés esetben megegyezik a szűk család és az

egyéb, a gyerek számára fontos személyek véleményével.

Bízom benne, amennyiben sorstársaim tehetségét még a korai időszakban

felismerik, számtalan fiatal felnőtt élete kiteljesedik és megtalálja hivatását, amely örömet okoz számára.

Gondolatok a segédeszközökről

Már régóta foglalkoztat az a kérdés, hogy ha valaki látássérülté válik, mennyiben veszi észre élete fokozottabb bonyolultságát. Jelentősen megnehezíti a mindennapokat, hogy az életvezetéshez elvégzett tanfolyamok után bizony szüksége van különböző segédeszközökre ahhoz, hogy tudjon boldogulni élete során. Sajnos azt tapasztalhatják a sorstársak, hogy nem kedvezményesen jutnak hozzá ezekhez az eszközökhöz, hanem a kereskedelemben is megvásárolható áron. Sok látássérült munkanélküli, így ők természetesen nem tudják megfizetni ezeket, de még egy dolgozó sem biztos, hogy az egyéb megélhetési költségek mellett megengedheti magának, hogy ezekre az eszközökre költsön. Bár már lehet pályázni támogatásra, de ez általában bonyolult és csak bizonyos időközönként van rá lehetőség. Már több gyártó verseng a vevőkért, így különböző árakat próbálnak megfizettetni sorstársainkkal. Állítólag jól tesz a verseny a kereskedelemnek, de ha az ember körül tud nézni máshol, akkor néhány termékhez olcsóbban jut hozzá, mint a hivatalosan ilyen árukat forgalmazó üzletekben. Sajnos azok az eszközök, amelyekre állami támogatás van, nem

a legkorszerűbbek, így sokan inkább a pályázatokban reménykednek, ez teljesen érthető. Azok a látássérültek, akik családban vagy párkapcsolatban élnek - és látó társuk van - esélyesebbek, mert tudnak nekik segíteni a pályázat megírásában. Az egyedülállóknak azonban szerintem szinte lehetetlen kivitelezni egy ilyen pályázaton való részvételt. Nélkülözhetetlen a számítógép, az utazás megoldása, stb. Szerencsére az egyesületek munkatársai sok mindenben segítenek nekik, ezzel növelve esélyüket a sikeres pályázatért.

Egyébként sok vak ember nem dédelget nagy terveket, bár tudják, hogy a technikai fejlődés sokat könnyíthet a helyzetükön, de a realitások talaján maradnak és már annak is örülnek, ha egy jó minőségű fehér bothoz hozzájuthatnak. Már gyermekkorban, amennyiben integráltan, vagy sorstársak között nevelkedik a kisgyermek, a Braille íráson kívül az informatikai ismereteket megtanítják nekik, hiszen tudják a pedagógusok, hogy a mai világban erre nagy szükségük lesz a későbbiekben. Aki sikeresen pályázik, az megnyerhet különböző telefonokat, komputert, vagy egyéb, az életét segítő eszközt. Még ez a legjobb esély arra, hogy ne

csak önerejükből kelljen megvásárolni ezen fontos tárgyakat.

Mivel a mai világban már szinte az élet minden területén pályázatokkal lehet érvényesülni, így a látássérültek sem maradhatnak ki ebből a körből. Ezt felismerve az egyesületek is igyekeznek meghirdetni ilyen lehetőségeket.

Összegezve, a megváltozott munkaképességű személyek ellátásának kulcskérdése kell, hogy legyen a rehabilitáción és a munkán kívül mindennapjaik támogatása. Ebben véleményem szerint nagy jelentőséggel bírnak a barátok, ismerősök, hiszen tőlük rengeteg hasznos információt, tanácsot kaphatnak sorstársaink.

Ezek voltak a tények, de mit lehetne tenni a gyakorlatban a probléma megoldása érdekében? Leginkább az lenne a célravezető, ha együttesen próbálnák megoldani a tagegyesületek és a Szövetség képviselői. Az érdekvédelem részéről tárgyalásokra volna szükség an-

nak érdekében, hogy komolyabban figyeljenek a helyzetre az illetékes szervezetek tagjai és irányítói. Azonban azt is tudom, hogy az kevés, ha csak az egyik oldal tesz erőfeszítéseket, de kérdéseire nem kap érdemi választ. Ebben az esetben nincs más lehetőség, mint a Szövetségen belül megpróbálni rendezni a problémát. Talán lehetne összesíteni a lényeges segédeszközöket, és mint a fehér botok esetében, időnként támogatást nyújtani a beszerzésükhöz. Rászorultsági alapon is érdemes lenne megközelíteni a kérdéses jelenséget. A tagok és nem tagok számára különbséget tenni, vagy a forgalmazókkal valamilyen együttműködést kötni esetleges kedvezményekről. Beválhat a segédeszközök kölcsönzése, bérlése is.

Mivel én kívülálló vagyok, így csak javaslatokat fogalmaztam meg. Bízom benne, hogy legalább ügyet előremozdító hatása lehet a gondolatoknak.

Pálffi Krisztina

Ünnepi megemlékezés a Vakok Állami Intézetében

Csütörtök délután az intézet kultúrtermében a Teleki Blanka Gimnázium kilencedik osztályos tanulói egy rövid megemlékezéssel lepték meg a lakókat és a dolgozókat. Rövid, de lényegretörő képet kaptunk a forradalom eseményeiről, Petőfiék szerepéről. Mindenki felevenedhetett a 12 pont, és a Nemzeti

dal sorai. A műsort egy népdal is színesítette: a felszállott a páva kezdetű.

Köszönettel tartozunk a tanulóknak a megemlékező műsorért, amivel kedveskedtek nekünk.

Kovács Éva